

ΧΡΥΣΗΙΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο επίορκος**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2026

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Adobe Stock Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6516-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκίμων [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Ο ΕΠΙΟΡΚΟΣ

Τρίτη 6 Απριλίου 1971

Το απογευματινό αεράκι που έμπαινε από το ανοιχτό παράθυρο δρόσιζε ευχάριστα τον σβέγκο του δωδεκάχρονου Στάθη, που, καθισμένος στο μικρό γραφείο του, προσπαθούσε να λύσει μια δύσκολη άσκηση μαθηματικών, την τελευταία από τις τρεις που τους είχε βάλει ο δάσκαλός του. Κατέβασε το μολύβι του και κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, χαμογέλασε βλέποντας τον ανηφορικό δρόμο με τις ανθισμένες νεραντζιές. Σε λιγότερο από δύο εβδομάδες ήταν το Πάσχα και αυτό σήμαινε ότι μαζί με τους γονείς του θα πήγαιναν στο εξοχικό τους, στις Σπέτσες, να περάσουν τη μεγάλη θρησκευτική γιορτή.

Το λάτρευε το νησί ο Στάθης, εκεί είχε γεννηθεί τον Αύγουστο του 1959, όταν οι γονείς του έκαναν τις πρώτες τους διακοπές. Καθώς φαίνεται βιαζόταν να γνωρίσει τον κόσμο, έτσι ήρθε πρόωρα, μια μέρα πριν επιστρέψουν στην Αθήνα για την προγραμματισμένη γέννα σε τρεις εβδομάδες. Η εγκυμοσύνη της Λουκιανής, της μητέρας του, μέχρι εκείνη τη στιγμή κυλούσε ομαλά, χωρίς κάποιο πρόβλημα. Ετοιμάζε τις βαλίτσες με τη βοήθεια της Μαρουσώς όταν έσπασαν τα νερά. Η Μαρουσώ ήταν η καινούργια υπηρέτρια, την είχαν προσλάβει για να τη βοηθά με τις δουλειές του σπιτιού και με το μωρό που θα ερχόταν και φυσικά την είχε πάρει μαζί της στις Σπέτσες. Ήρ-

θε μια μαμή, γυναικολόγος δεν υπήρχε στο νησί, και η Λουκιανή γέννησε σχετικά εύκολα το πρώτο της παιδί, ένα πανέμορφο αγοράκι που είχε γαλάζια μάτια σαν τα δικά της και τους έφερε μεγάλη χαρά.

Στις Σπέτσες αντίκρισε το πρώτο φως του ήλιου και δέθηκε με τη γη της. Όλα του τα καλοκαίρια από τότε τα περνούσε εκεί, όπου είχε κάνει φίλους καρδιάς, με τους οποίους κολλούσε και έπαιζε ατέλειωτες ώρες. Κι αν δεν τον φώναζε η μάνα του να μαζευτεί, να βάλει μια μπουκιά στο στόμα του, ο μικρός ξεχνούσε και φαγητό και σπίτι. Ο πατέρας του, ο Τάκης, λόγω της οικογενειακής επιχείρησης που διατηρούσε, ερχόταν να τους δει κάθε εβδομάδα, έμενε μαζί τους από την Παρασκευή το απόγευμα και επέστρεφε στην Αθήνα την Κυριακή το βράδυ. Όμως τους αποζημίωνε για την απουσία του τον Αύγουστο, μένοντας τουλάχιστον τρεις εβδομάδες.

Μετρούσε μία μία τις μέρες μέχρι να πάρει το απολυτήριο του από το ιδιωτικό σχολείο που φοιτούσε, μετά, ως μαθητής γυμνασίου, θα είχε περισσότερες ελευθερίες και στην Αθήνα. Διότι μπορεί στο νησί οι γονείς του να ήταν ελαστικοί, όμως με το που άρχιζαν τα μαθήματα, είχε πολλές υποχρεώσεις και ο πατέρας του δεν του στερούσε τίποτε, αρκεί να ήταν άριστος μαθητής. Και ήταν. Όχι πως χρειαζόταν ιδιαίτερη προσπάθεια με το διάβασμα, όλα ήταν εύκολα, δεν ξεχνούσε λέξη από ό,τι διάβαζε, τους αριθμούς όμως τους έπαιζε στα δάχτυλα. Μαθηματική διάνοια τον είχε χαρακτηρίσει ο δάσκαλός του και ο πατέρας του καμάρωνε για τον άξιο γιο που θα αναλάμβανε το εργοστάσιο που είχε ιδρύσει ο μυλωνάς παππούς του, Παναγιώτης Μουλινός, πατέρας της μητέρας του Χαριτίνης, με ένα γαϊδουράκι και έναν αλευρόμυλο, χτίζοντας αργότερα ένα μικρό εργοστάσιο στην περιοχή των Κάτω Πετραλώνων.

Είχε μεγάλα σχέδια ο Τάκης για τον Στάθη, να τελειώσει με το καλό το γυμνάσιο κι αμέσως μετά να σπουδάσει στην Αγγλία οικονομικά και διοίκηση επιχειρήσεων, μια και ο ίδιος δεν κατάφερε να φοιτήσει στο εξωτερικό, όπως ήταν το όνειρό του. Ο πόλεμος του 1940 του έκοψε τα φτερά. Ήταν δεκαπέντε ετών όταν ξεκίνησε η επίθεση πρώτα των Ιταλών και μετά των Γερμανών και μέχρι τον Οκτώβριο του 1944, που τα κατοχικά στρατεύματα κατέβασαν τη γερμανική σημαία από την Ακρόπολη και αποχώρησαν από την Αθήνα, συμμετείχε σε ομάδες αντίστασης. Μετά υπηρέτησε στον στρατό σε μια διαλυμένη Ελλάδα, κάτω από σκληρές συνθήκες, σπούδασε και με το που πήρε το πτυχίο του, ανέλαβε το μισοκατεστραμμένο από τους βομβαρδισμούς εργοστάσιο, δίπλα στον πατέρα του, Ευστάθιο Μανιότη.

Με την ανοικοδόμηση της Ελλάδας τη δεκαετία του 1950, ο Ευστάθιος, που μετά τον θάνατο του πεθερού του είχε αναλάβει την επιχείρηση, μετέφερε το εργοστάσιο έξω από την Αθήνα, κοντά στην εθνική οδό. Από εκεί και μετά η άνοδος της εταιρείας ήταν τεράστια. Ο Τάκης, που εκτός από πλούσιος ήταν και εξαιρετικά εμφανίσιμος, έγινε περιζήτητος γαμπρός. Παράλληλα με τις όποιες επαγγελματικές υποχρεώσεις του, έκανε κολύμβηση και έπαιζε πολύ καλό τένις, που ήταν το σπορ των αριστοκρατών. Το μόνο αρνητικό, η αριστεροχειρία του, κάτι που θεωρείτο κακό για έναν άνθρωπο και σημάδι διαβόλου, όπως έλεγε η εκκλησία. Όσο κι αν προσπάθησαν στο σχολείο να τον πείσουν να γράφει με το δεξί, στάθηκε αδύνατον. Ο γιος του Στάθης όμως ήταν δεξιόχειρας κι ένα πολύ τυχερό παιδί, παραχαϊδεμένο, που δε γνώρισε καμία δυσκολία στη ζωή του και μεγάλωνε σαν πρίγκιπας.

Ο μικρός τράβηξε το βλέμμα του από το παράθυρο και τις αναπολήσεις του, κοίταξε το τετράδιό του και χαμογελώντας

έλυσε γρήγορα την άσκηση γράφοντας το γινόμενο. Τελικά δεν ήταν τόσο δύσκολη, απλώς δεν ήταν συγκεντρωμένος.

Ο εκκωφαντικός κρότος πυροβολισμού τάραξε την ησυχία του πολυτελούς διαμερίσματος στον δεύτερο όροφο της πολυκατοικίας στην καρδιά του Κολωνακίου, σε απόσταση αναπνοής από την κεντρική πλατεία, όπου απολάμβανε τον καφέ του ολημερίς ένα πολύχρωμο πλήθος ανθρώπων. Το χέρι του Στάθη μαρμάρωσε πάνω στο τετράδιο ενώ έλεγχε για δεύτερη φορά τις ασκήσεις για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε κάνει κάποιο λάθος. Το αγόρι, ξαφνιασμένο, έστρεψε το κεφάλι του προς την κατεύθυνση που είχε ακουστεί ο κρότος. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι ακριβώς ήταν αυτό, μια δυνατή στριγκλιά τρόμου διαπέρασε τους τοίχους και έφτασε στ' αυτιά του.

«Ω, Θεέ μου... όχι... όχι! Τάκη! Τάκη μου!... Βοήθεια! Βοήθεια!»

Αυτή τη φορά ήταν παραπάνω από σίγουρος ότι η φωνή αυτή ήταν της μητέρας του.

Αν και παιδί ακόμα, κατάλαβε ότι κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί. Άφησε το μολύβι να κυλήσει ξεψυχισμένα πάνω στο τετράδιο, σηκώθηκε χωρίς να βιάζεται και προχώρησε προς την πόρτα. Τα πόδια του ήταν βαριά, μόλις που σέρνονταν στο καλογουαλισμένο ξύλινο δάπεδο. Άνοιξε την πόρτα και το βλέμμα του έπεσε στη Μαρουσώ, που ερχόταν βιαστικά από την κουζίνα, σκουπίζοντας τα βρεγμένα χέρια στη λευκή ποδιά της. Τα μάτια τους διασταυρώθηκαν απορημένα.

«Τι ήταν αυτό που ακούστηκε;» ρώτησε τον Στάθη φανερά τρομαγμένη.

Εκείνος, κοιτάζοντάς τη μουνδιασμένος, δεν απάντησε. Μήπως ήξερε; Ένας δυνατός λυγμός ακούστηκε τώρα καθαρά να έρχεται μέσα από το γραφείο του πατέρα του και αμέσως μετά ένας γδούπος. Την επόμενη στιγμή η Μαρουσώ μπήκε από

τη μισάνοιχτη συρόμενη πόρτα στο γραφείο. Αμέσως ακούστηκε και η δική της στριγκλιά.

«Παναγιά μου! Παναγιά μου, βοήθα μας!»

Το αγόρι προχώρησε με διστακτικά βήματα και μπήκε στο γραφείο του πατέρα του. Το πρώτο πράγμα που τράβηξε την προσοχή του ήταν οι κόκκινες πιτσιλιές πάνω σ' έναν πίνακα που στόλιζε τον τοίχο, ακριβώς πίσω από το γραφείο. Ήταν μια πανάκριβη θαλασσογραφία γνωστού ζωγράφου που ο πατέρας του αγαπούσε ιδιαίτερα. Η σκούρα θάλασσα ήταν ταραγμένη και ο ουρανός ανταριασμένος και τα λευκά πανιά του ξύλινου ιστιοφόρου που προσπαθούσε να διασχίσει τα κύματα είχαν γεμίσει τώρα σε διάφορα σημεία με κόκκινες κουκκίδες ενώ η πρύμνη του είχε σχεδόν εξαφανιστεί από το κόκκινο χρώμα. Πολλές κόκκινες πιτσιλιές είχαν καλύψει κατά τόπους και τον εκρού τοίχο δίπλα και έφθαναν μέχρι το εκκρεμές ρολόι που χτυπούσε ρυθμικά. Οι δείκτες έδειχναν τέσσερις και δέκα λεπτά.

Τα μάτια του στράφηκαν από τους δείκτες του ρολογιού και κοίταξαν αργά προς τα κάτω, χωρίς καμία διάθεση να αντικρίσουν οτιδήποτε. Όμως δεν μπόρεσε να τα εμποδίσει. Το κορμί της μητέρας του, που φορούσε την αγαπημένη της σιέλ μεταξωτή, γιαπωνέζικη ρόμπα με τα εξωτικά πολύχρωμα πουλιά, κειτόταν κάτω ακίνητο, ενώ η Μαρουσώ, γονατισμένη από πάνω της, έκλαιγε, μην ξέροντας τι να κάνει και ποιον να φροντίσει πρώτα. Τον κύριο ή την κυρία της.

Το βλέμμα του στάθηκε στα πόδια του άντρα. Φορούσε τα αγαπημένα του χειροποίητα σκαρπίνια, ειδική παραγγελία από την Ιταλία, όπου πήγαινε τακτικά για δουλειές. Προχώρησε άπνοος προς το μέρος του με την καρδιά του να χτυπάει άτακτα, μέχρι που το σώμα της Μαρουσώς έπαψε να του κρύβει αυτό που δε θα ήθελε κανένα παιδί να αντικρίσει. Ο πα-

τέρας του, ο άνθρωπος που αγαπούσε και θαύμαζε περισσότερο στον κόσμο, κειτόταν ανάσκελα πάνω στο πανάκριβο περσικό χαλί με τα σκούρα μπλε μοτίβα, δίπλα στην αναίσθητη μητέρα του. Τα πυκνά μαύρα μαλλιά του ήταν καλυμμένα από το ίδιο κόκκινο χρώμα ενώ μια τεράστια τρύπα έχασκε στον αριστερό του κρόταφο. Τα ορθάνοιχτα καστανά μάτια του κοίταζαν το ταβάνι. Στάθηκε από πάνω του και τότε εκείνα τον κοίταξαν ικετευτικά, σαν να του ζητούσαν να τον καταλάβει και να τον συγχωρέσει. Κρατούσε στο αριστερό του χέρι ένα περίστροφο και μια ελαφριά μυρωδιά καμένου χαιδεψε τα ρουθούνια του. Φορούσε ακόμα το σκούρο γκρι κοστούμι του με το οποίο είχε φύγει για τη δουλειά. Επιστρέφοντας απρόσμενα νωρίς το μεσημέρι σπίτι, κλείστηκε στο γραφείο του δίνοντας εντολή να μην τον ενοχλήσουν ούτε για φαγητό διότι είχε μια σοβαρή υπόθεση να διεκπεραιώσει. Αυτό του είχε πει η Μαρουσώ όταν επέστρεψε από το σχολείο και να κάνει ησυχία επειδή ο πατέρας του είχε πολλή δουλειά. Δεν τους έκανε ιδιαίτερη εντύπωση, είχε συμβεί και άλλες φορές να κλείνεται εκεί μέσα όταν υπήρχε φόρτος εργασίας. Η μπλε γραβάτα του ήταν χαλαρωμένη αρκετά γύρω από το κατάλευκο πουκάμισο, που είχε αρχίσει να ποτίζει από το αίμα που είχε απλωθεί πάνω στο χαλί.

Προσπάθησε να καταλάβει τι σήμαιναν όλα αυτά.

Τι είδους παιχνίδι ήταν τώρα αυτό; Πάντα του άρεσαν τα παιχνίδια με τον πατέρα του, όμως τούτο δεν μπορούσε να το ερμηνεύσει, πώς παιζόταν; Άθελά του έκανε βήματα πίσω μέχρι που έφτασε κάτω από την κάσα της πόρτας κι εκεί σταμάτησε. Το μόνο που διέκρινε τώρα ήταν τα ακίνητα πόδια του πατέρα του.

Τα χτυπήματα και το κουδούνι στην εξώπορτα τον έκαναν να παγώσει ακόμα περισσότερο. Ποιος χτυπούσε τέτοια ώρα

και μάλιστα τόσο δυνατά και επίμονα; Την επόμενη στιγμή η Μαρουσώ βγήκε με φόρα από το δωμάτιο και τρέχοντας έπεσε πάνω στην πόρτα, εξαιτίας του σοκ όμως που είχε υποστεί, δυσκολεύτηκε να την ανοίξει. Τα ξαφνιασμένα πρόσωπα του κυρίου Μαρκίδη, του γιατρού που έμενε στον κάτω όροφο, που φορούσε τη ρόμπα του και της κυρίας Παπαναστασίου, με τα μπικουτί στα μαλλιά, από το διπλανό διαμέρισμα, κοίταξαν με αγωνία την υπηρεσία. Το πρόσωπο της κοπέλας ήταν κάτασπρο και από τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα. Ίσα που μπορούσε να αναπνεύσει.

«Πριν από πέντε λεπτά με ξύπνησε ένας κρότος που έμοιαζε με πυροβολισμό! Ανησύχησα... συμβαίνει κάτι, είστε όλοι καλά;» τη ρώτησε ο γιατρός φανερά ανήσυχος.

«Κι εγώ τον άκουσα και μετά κραυγές από το διαμέρισμά σας», είπε τώρα τρομοκρατημένη και η κυρία Παπαναστασίου. «Είστε καλά;»

Πριν προλάβουν να πουν δεύτερη κουβέντα, η υπηρέτρια, σαν να συνήλθε, έβγαλε μια κραυγή και μετά ξέσπασε σε λυγμούς.

«Κύριε Μαρκίδη, ο κύριός μου... η κυρία...» κατάφερε να αρθρώσει μέσα από τα δόντια της ενώ πάλευε να πάρει ανάσα.

«Πού είναι ο κύριός σου;»

«Εκεί, στο γραφείο», είπε το κορίτσι και του έδειξε με τρεμάμενο χέρι.

Ο γιατρός την παραμέρισε και με βιαστικά βήματα πήγε αμέσως προς το δωμάτιο.

Πρώτα είδε τη Λουκιανή πεσμένη στο πάτωμα. Αμέσως την πλησίασε, γονάτισε κι έπιασε τον σφυγμό της. Τίποτα το ανησυχητικό, είχε απλώς λιποθυμήσει. Τότε είδε τον πεσμένο άντρα. Ήταν ο επιχειρηματίας Τάκης Μανιότης. Γνωρίζονταν επτά χρόνια, από τότε που μετακόμισε στην ίδια πολυκατοικία και αγόρασε το διαμέρισμα του πρώτου ορόφου, ακριβώς

κάτω από το δικό τους. Με τον καιρό και μετά από μια επείγουσα επίσκεψη του γιατρού διότι ο μικρός Στάθης είχε ανεβάσει πυρετό, είχαν γίνει φίλοι και καλούσαν ο ένας τον άλλο για φαγητό, αν και δεν έκαναν στενή παρέα λόγω των πολλών υποχρεώσεων. Δε χρειάστηκε να ελέγξει και τον δικό του σφυγμό, ο φίλος του είχε πεθάνει ακαριαία. Κοίταξε το περίστροφο που κρατούσε στο χέρι του και κατάλαβε πως ήταν αυτοχειρία. Ο Τάκης ήταν αριστερόχειρας και το τραύμα ήταν στον αριστερό κρόταφο. Κούνησε αργά το κεφάλι του και μετά του έκλεισε τα μάτια. Σηκώθηκε όρθιος και πρόσεξε πως ο μικρός Στάθης βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο και τους κοίταζε. Προχώρησε προς το μέρος του και τον έβγαλε έξω από το γραφείο τη στιγμή που η γειτόνισσα πλησίαζε.

«Κυρία Παπαναστασίου, μπορείτε να πάρετε τον μικρό για λίγο στο διαμέρισμά σας; Το παιδί δεν πρέπει να βρίσκεται εδώ!» την πρόσταξε σχεδόν.

«Τι συμβαίνει, κύριε Μαρκίδη;» ρώτησε η ηλικιωμένη γυναίκα.

«Πολύ φοβούμαι ότι έχουμε αυτοχειρία...»

«Τι εννοείτε; Ποιος αυτοκτόνησε;»

«Ο κύριος, ο κύριος...» είπε με λυγμούς η υπηρέσια.

«Όχι μπροστά στο παιδί, Μαρουσώ, αν έχετε την καλοσύνη, κυρία Παπαναστασίου, πάρτε τον Στάθη στο διαμέρισμά σας, πρέπει να καλέσω την αστυνομία».

«Η κυρία Μανιότη πού βρίσκεται;»

«Έχει λιποθυμήσει. Μην ανησυχείτε».

Η γυναίκα πήρε από το χέρι τον Στάθη, που την ακολούθησε χωρίς να φέρει αντίρρηση. Έτσι κι αλλιώς δεν καταλάβαινε τι είδους παιχνίδι ήταν αυτό. Μπορεί να ήταν άριστος μαθητής, όμως αυτό που συνέβαινε ήταν παράξενο. Ο εγκέφαλος του είχε σταματήσει. Οι κόκκινες πιτσιλιές πάνω στον πί-

νακα, στο ρολόι, στον τοίχο σαν να αποσυνέδεσαν το μυαλό του από τη λειτουργική του ικανότητα να αντιλαμβάνεται και να λύνει προβλήματα. Ποτέ του δεν είχε νιώσει έτσι, δεν ήξερε πώς να το διαχειριστεί. Εκείνο που σκεφτόταν ήταν πως δεν είχε προλάβει να βάλει τα τετράδια και τα βιβλία του στη δερμάτινη σάκα του για το αυριανό μάθημα. Όλα έμοιαζαν με θολωμένο ουρανό, λίγο πριν ξεσπάσει η καταιγίδα, έτσι όπως ήταν στον πίνακα, πριν γεμίσει με κόκκινες πιτσιλιές.

Ο γιατρός προχώρησε στο σαλόνι όπου βρισκόταν το τηλέφωνο και σήκωσε το ακουστικό.

«Ναι, αστυνομία; Ονομάζομαι Μαρκίδης Αργύριος και είμαι ιατρός, καρδιολόγος. Έχω να σας αναφέρω αυτοχειρία του επιχειρηματία Παναγιώτη Μανιότη που κατοικεί στον επάνω όροφο από εμένα στην οδό Κλεομένους στο Κολωνάκι... Ναι, είμαι βεβαιότατος ότι πρόκειται για αυτοχειρία... όχι, δεν τραυματίστηκε, είναι επιβεβαιωμένα νεκρός... ναι, θα βρίσκομαι εδώ... η σύζυγός του έχει χάσει τις αισθήσεις της, όμως θα της κάνω μία ένεση να συνέλθει...»

«Εγώ τι να κάνω, γιατρέ;» είπε η Μαρουσώ κλαίγοντας.

«Εσύ να μην αγγίξεις το παραμικρό μέχρι να έρθουν οι αστυνομικοί».

«Ούτε την κυρία μου;»

«Καλύτερα να περιμένουμε να έρθουν πρώτα οι αστυνομικοί, να κάνουν εκείνοι τον έλεγχο, δε θα αργήσουν, εγώ θα κατέβω κάτω να ντυθώ και να φέρω την τσάντα μου με τις πρώτες βοήθειες».

Οι δυνατές σειρήνες των δύο περιπολικών που διέσχισαν με φόρα την πλατεία Κολωνακίου ξάφνιασαν τους κατοίκους. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια οι συλλήψεις αντιστασιακών λόγω του καθεστώτος δεν ήταν κάτι άγνωστο στην Αθήνα, όμως στο

Κολωνάκι, με τους πλούσιους και αριστοκράτες που φρόντιζαν να τα έχουν καλά με τους κυβερνώντες, το θέαμα δεν ήταν συνηθισμένο. Στην πιο αριστοκρατική περιοχή, στην καρδιά της πρωτεύουσας, που μόνο πολύ πλούσιοι μπορούσαν να έχουν κατοικίες, δεν υπήρχαν κλέφτες, οι αστυνομικοί έκοβαν μέρα νύχτα βόλτες, γι' αυτό οι παντός είδους παράνομοι απέφευγαν να δρουν εκεί παρότι υπήρχε πολύ «ψωμί».

Λίγα λεπτά αργότερα το μεγάλο διαμέρισμα του επιχειρηματία Μανιότη είχε γεμίσει από αστυνομικούς, ένστολους και με πολιτικά. Οι ένοικοι ήταν ανάστατοι και τα πηγαδάκια έξω και μέσα στην πολυκατοικία τραβούσαν την προσοχή των περαστικών, που είχαν αρχίσει να γεμίζουν τους δρόμους για τα απογευματινά τους ψώνια.

Ο Παναγιώτης Μανιότης, ο Τάκης όπως τον αποκαλούσαν οι φίλοι του, ήταν πολύ γνωστός στην αθηναϊκή κοινωνία, ειδικά στο Κολωνάκι, όπου κυκλοφορούσε από τα γεννοφάσκια του, εφόσον ήταν γέννημα θρέμμα της περιοχής. Το διαμέρισμα της οδού Κλεομένους ήταν της μητέρας του Χαριτίνης. Ο πατέρας της, Παναγιώτης, είχε αγοράσει το οικόπεδο την εποχή που έβοσκαν ακόμη αιγοπρόβατα γύρω από τον Λυκαβητό, τότε είχε το όνομα Κατσικάδικα και ήταν ένας απέραντος βοσκότοπος, πολύ πριν ονομαστεί Κολωνάκι και γίνει η αριστοκρατική περιοχή της Αθήνας.

Όταν το 1918 αρραβόνιασε τη δεκαεννιάχρονη μοναχοκόρη του, Χαριτίνη, με τον υπάλληλό του, Ευστάθιο Μανιότη, που ήταν και δεξί του χέρι, έχτισε στο οικόπεδο μια παραμυθένια διπλοκατοικία με κήπο και της μεταβίβασε το ακίνητο ως δώρο την ημέρα του γάμου τους, δύο χρόνια αργότερα.

Σ' αυτό το ονειρικό περιβάλλον γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Τάκης, μαζί με τη μεγαλύτερη αδελφή του Ρενάτα. Εκεί έζησε την παιδική του ηλικία, τα σχολικά του χρόνια, τον βάρβα-

ρο πόλεμο, τη φοιτητική του ζωή. Όταν τη δεκαετία του 1950 πολλοί ιδιοκτήτες άρχισαν να παραχωρούν τις μονοκατοικίες τους σε εργολάβους για αντιπαροχή, στη θέση τους χτίστηκαν οι λεγόμενες πολυκατοικίες, κτίρια με πολλά διαμερίσματα όπου συγκατοικούσαν πολλές οικογένειες.

Οι λόγοι ήταν πολλοί. Κάποιοι ιδιοκτήτες μετά τον πόλεμο δεν είχαν χρήματα να επισκευάσουν τις φθορές των παλιών σπιτιών τους, κάποιοι άλλοι ήθελαν να ζήσουν σε ορόφους, κυρίως στους τελευταίους, τα λεγόμενα ρετιρέ, για να έχουν καλύτερη θέα και μεγαλύτερα μπαλκόνια. Άλλοι το είδαν ως ευκαιρία, παίρνοντας ένα ολοκαίνουργιο διαμέρισμα και παράλληλα ένα δεύτερο ή ένα τρίτο, ανάλογα με την έκταση του οικοπέδου, για τα παιδιά τους ή και για να το πουλήσουν ή να το νοικιάσουν, να έχουν ένα παραπάνω εισόδημα. Μερικοί πίστευαν πως ένα διαμέρισμα είναι σύμβολο ανώτερης κοινωνικής θέσης, άλλοι το είδαν ως μία αναγκαία αλλαγή και μερικοί απλώς ακολουθούσαν τη μόδα.

Η Χαριτίνη δεν είχε ανάγκη από όλα αυτά. Ανήκε στην ανώτερη τάξη του Κολωνακίου, είχε χρήματα, ήταν συντηρητική, είτε έμενε σε ισόγειο είτε σε ρετιρέ, έβλεπε πάντα τον κόσμο απ' υψηλού και τα παιδιά της, ήταν σίγουρη, θα έκαναν πολύ καλούς γάμους με γόνους αριστοκρατών, με τους οποίους συναναστρέφονταν από τα γεννοφάσκια τους, άρα θα είχαν ωραία σπίτια να μένουν. Η μονοκατοικία και το εργοστάσιο θα μεταβιβάζονταν εξ αδικαιρέτου στην κόρη της και στον γιο της. Και υπήρχαν ακόμα ο πύργος του θείου της στη Μάνη, ένα μεγάλο οικόπεδο στην Κηφισιά, που επίσης είχε προνοήσει να αγοράσει ο πατέρας της για ένα κομμάτι ψωμί όταν εκεί ήταν βοσκότοπος, καθώς και μία παραθαλάσσια έκταση τριάντα χιλιόμετρα νοτιοανατολικά της Αθήνας, στο Λαγονήσι, δίπλα στη θάλασσα, όπου έβρισκες μόνο πέτρες, ξέρα και κανένα λαγό. Η ονομασία Λαγονήσι προερχόταν από

τη λατινική λέξη lago, που σημαίνει λίμνη, και την ελληνική λέξη νησί. Τον Μεσαίωνα η θέα από τα εμπορικά καράβια που περνούσαν από εκεί όπου τώρα είναι η παραλία Πεύκο έμοιαζε με τρεις λίμνες και η χερσόνησος του Λαγονησίου με νήσο. Έτσι ονόμασαν την περιοχή Lagonisi, Λαγονήσι, δηλαδή το νησί με τις λίμνες. Ο συγχωρεμένος, αν και αγράμματος, είχε μυαλό ξυράφι και της έλεγε πως κάποτε η γη στο Κολωνάκι, στην Κηφισιά και στο Λαγονήσι θα άξιζε χρυσάφι.

Όταν η κόρη της, Ρενάτα, παντρεύτηκε το 1950, αρκετά μεγάλη, στα είκοσι οκτώ της, άρχισε να σκέφτεται σοβαρά την αντιπαροχή. Η Ρενάτα βέβαια είχε κάνει έναν λαμπρό γάμο με τον Πέτρο Βούργαλη, γιο του εφοπλιστή Γιαννούλη Βούργαλη που είχε τεράστια περιουσία, και μετακόμισε στη βίλα τους στην Εκάλη, δώρο του πεθερού της. Η κόρη της δεν τα πήγαινε καλά με τις επιχειρήσεις, δεν της άρεσε η δουλειά στο εργοστάσιο, μισούσε τα καθημερινά ωράρια, κάποιες φορές δεκάωρα και δωδεκάωρα, γιατί ήταν η αιτία που μικρή δεν έβλεπε σχεδόν καθόλου τον πατέρα της, κάτι που της κόστιζε, δεν ήθελε να περάσουν τα ίδια τα δικά της παιδιά. Γι' αυτό, μιλώντας με τον αδελφό της, επέλεξε να πάρει τα οικόπεδα της Κηφισιάς και του Λαγονησίου, αφήνοντας το εργοστάσιο σ' εκείνον, διατηρώντας μόνο ένα μερίδιο μετοχών της τάξεως του 5% κι αυτό επειδή επέμενε ο πατέρας τους. Η διπλοκατοικία προς το παρόν ανήκε στους γονείς και μετά τον θάνατό τους θα την κληρονομούσαν τα δύο αδέρφια εξ αδιαιρέτου. Ο πύργος της Μάνης, που θα περνούσε στα χέρια της Χαριτίνης μετά τον θάνατο του θείου της Νικηφόρου Σάμπα, ήταν κάτι που δεν ενδιέφερε ούτε τον Τάκη ούτε τη Ρενάτα. Εξάλλου δεν ήταν κάτι ιδιαίτερης αξίας, ένα πολυκαιρισμένο παλιόκτισμα σ' ένα χωριουδάκι που είχε ξεχάσει ο Θεός. Ποιος ήθελε να πάει να ζήσει εκεί;

Το εργοστάσιο αλευροποιίας, με σήμα τον ανεμόμυλο και τον Μίλτο, το γαϊδουράκι του πατέρα της, με την επωνυμία Mulino, που στα ιταλικά σήμαινε μύλος, είχε ξεκινήσει με έναν μύλο το 1870. Το επώνυμο του πατέρα της, Μουλινός, δεν ήταν το πραγματικό. Ονομαζόταν Γιδόκλεφτος, φαίνεται κάποιος πρόγονός του έκλεβε γίδια και του βγήκε το όνομα. Και μετά, σαν οι δουλειές του με τα αλεύρια πήγαν καλά, αποφάσισε να δώσει ένα όνομα στην επιχείρησή του που να μην εμπεριέχει τη λέξη κλέφτης. Επέλεξε το όνομα Mulino και μαζί άλλαξε και το επώνυμό του σε Μουλινός.

Ο καλύτερος και πιο έμπιστος υπάλληλός του ήταν ο Ευστάθιος Μανιότης, ένα παλικάρι από τη βόρεια Ελλάδα, ευγενικός, έξυπνος, εργατικός. Έγινε όχι μόνο το δεξί του χέρι, αλλά και γαμπρός του. Και σαν τον είδε η κόρη του, Χαριτίνη, στα δεκάξι της ερωτοχτυπήθηκε. Ωραίο παλικάρι, μορφωμένο, την εντυπωσίασε αμέσως, είχε και ωραίους τρόπους, δεν ήθελε πολύ. Και παρότι επιθυμούσε για την κάπως ασχημούλα μοναχοκόρη του έναν πλούσιο γαμπρό, σκέφτηκε πως αν ο Ευστάθιος αναλάμβανε το εργοστάσιο, οι δυο τους θα το έφταναν πολύ ψηλά. Και δε μετάνιωσε ποτέ που τον έκανε γαμπρό του.

Η οικογένειά της, που δεν είχε στερηθεί τίποτε ακόμη και στον πόλεμο, πλέον ήταν από τις πιο πλούσιες χάρη στη λαμπρή επιχείρηση, επιτρέποντας στη φαμίλια να ζει άνετα. Ήταν τότε που αποφάσισαν να χτίσουν το οικόπεδο στα Κατσιάδικα και ανέθεσαν την κατασκευή της διπλοκατοικίας σε αρχιτέκτονα με σπουδές στην Ιταλία, που αποτέλεσε στολίδι της περιοχής. Εκεί έζησαν τα πιο ευτυχημένα, δημιουργικά χρόνια.

Και ξαφνικά, τη δεκαετία του '50, επί κυβερνήσεως Κωνσταντίνου Καραμανλή, άρχισαν να γίνονται μόδα τα μοντέρνα διαμερίσματα, που μπορεί να είχαν μπαλκόνια με θέα, ήταν

όμως μικρά και στενά, είχαν χαμηλότερα ταβάνια, μεσοτοιχίες με άλλους ενοίκους, φασαρία και ελέγχους ποιος έμπαινε και ποιος έβγαινε από μόνιμο θυρωρό που φρόντιζε να μαθαίνουν τα καλά και τα κακά της κάθε οικογένειας όχι μόνο οι ένοικοι, αλλά και όλη η γειτονιά. Οι Αθηναίοι άρχισαν να δίνουν αντιπαροχή ο ένας μετά τον άλλο τις μονοκατοικίες τους, ακόμα και στο αριστοκρατικό Κολωνάκι που θεωρείτο πως οι κάτοικοί του είχαν οικονομική άνεση. Η Χαριτίνη ήταν η τελευταία που υπέκυψε στη νέα μόδα των διαμερισμάτων. Οι λέξεις *démodé* (παλιομοδίτικο), *désuet* (ξεπερασμένο), *banal* (κοινότοπο) που άκουγε συχνά για τις μονοκατοικίες στον περιγύρο της και πως όσοι ζούσαν ακόμα σε τέτοια σπίτια θεωρούνται αρχαιολογία άρχισαν να την ενοχλούν όλο και περισσότερο. Έτσι αποφάσισε να το δώσει αντιπαροχή.

Μόλις είχε κάνει το μεγαλύτερο λάθος της ζωής της, καταστρέφοντας ένα μικρό παλάτι, με τα ψηλοτάβανα σκαλιστά ταβάνια του, τις μασίφ ξύλινες, βαριές πόρτες με τα υπέροχα βιτρό, τον όμορφο κήπο του με τα δύο φοινικόδεντρα μπροστά από τη μαρμάρινη σκάλα της κεντρικής εισόδου και τον πανέμορφο κήπο με τις νεραντζιές στο πίσω μέρος, όπου βρισκόταν η τεράστια κουζίνα με τις χειροποίητες πιατοθήκες και τα πάμπολλα ντουλάπια.

Ποιος έδινε τότε σημασία στο γεγονός ότι οι πολυκατοικίες έκοβαν τη θέα προς τον Λυκαβηττό και τον Παρθενώνα, ακόμα και τον ήλιο; Όλοι ήθελαν ένα διαμέρισμα, κυρίως ρετιρέ, αρκεί να υπήρχαν μπαλκόνια, κι ας έβλεπε η κουζίνα στον φωταγωγό. Και γιατί να τους ενδιαφέρει η κουζίνα; Μήπως έμπαιναν και καθόλου εκεί μέσα; Η κουζίνα ήταν για τις υπηρέτριες. Γι' αυτό και υπήρχε σε όλα μια κάμαρη τόση δα για να κοιμούνται εκεί. Διότι σπίτι στο Κολωνάκι δίχως υπηρεσία ήταν αδιανόητο. Αν ήθελε κάποια κυρία να θεωρείται του καλού κόσμου,

έπρεπε να έχει τουλάχιστον μία. Όποιος είχε διαμέρισμα στο Κολωνάκι αυτόματα σήμαινε ότι είχε και υπηρέτρια. Αυτά τα δύο πήγαιναν πακέτο και τα κορίτσια από την επαρχία έταζαν στην Παναγία για να βρουν αφεντικό σ' αυτή τη γειτονιά. Άλλο να είσαι υπηρέτρια στο Παγκράτι και άλλο στο Κολωνάκι. Μωρέ και τζάμπα θα δούλευαν για να βρίσκονται εκεί. Όσο και να πεις, όλο και κάπου θα τις έστελνε η κυρά τους για θελήματα. Μπακάλη, μανάβη, φούρναρη, γαλατά, περιπερά για τσιγάρα ή τράπουλες, ψιλικατζή για φουρκέτες και περιοδικά, ε, όλο και ωραίο κόσμο θα συναντούσαν και μπορεί, γιατί όχι, και κάποιον νόστιμο που θα τις ερωτευόταν και θα τις παντρευόταν.

Κανείς δεν ενοχλήθηκε που η άλλοτε δεντροφόρη πλατεία με τα ελάχιστα τραπεζάκια, όπου έπιναν το καφεδάκι τους και απολάμβαναν τη δροσιά, άρχισε σιγά σιγά να μετατρέπεται σε άχρωμη τσιμεντοπλατεία με κοσμικά καφέ γύρω γύρω, όπου μαζευόταν κάθε καρδιάς καρύδι. Πού πήγαν όλοι εκείνοι οι μορφωμένοι άνθρωποι, με εφημερίδες και βιβλία ανά χείρας, που μιλούσαν καθημερινά και γνώριζαν καλά ο ένας τον άλλο;

«Ω, καλημέρα σας, κύριε καθηγητά, πώς είσθε σήμερα;»

«Χαίρεται, αγαπητέ κύριε Τιμολέων, πολύ καλά, ευχαριστώ. Πώς πάει η συγγραφή του νέου βιβλίου σας;»

«Βρίσκεται εις καλήν οδόν και συντόμως θα ευρίσκεται εις τας προσθήκας των βιβλιοπωλείων.»

«Εύχομαι τα δέοντα, αγαπητέ.»

«Τους χαιρετισμούς μου εις την αξιότιμον σύζυγόν σας.»

«Θα τους διαβιάσω, το ίδιο και στην κυρία Μελπομένη.»

Αυτές ήταν οι καθημερινές συνομιλίες με τις κομπές κυρίες να πρωτοστατούν ακολουθώντας κάθε νέα μόδα, που πότε επέβαλε μικρό και ταπεινό καπέλο, κυρίως για τας πρωινάς

εξόδους τους και άλλοτε μεγάλο και εντυπωσιακό, για τας βραδινάς. Όσο για τη σκούφια τους και από πού κρατούσε, το γνώριζαν κι αυτό πολύ καλά. Πόσα ακίνητα είχε ο κύριος Χαρισόπουλος, πόσα χρήματα ο κύριος Κλεοφάνους, πόσα κορίτσια σε ηλικία γάμου η κυρία Σερέτη και πόσους κληρονόμους η οικογένεια Βασιλακόπουλου, πόσους γάμους είχε κάνει ο κύριος Λεβάκης και πόσο πολυταξιδεμένο ήταν το ζεύγος Βάρναλη. Αυτά ήταν κοινά μυστικά που μεταφέρονταν από αυτή σε αυτή διακριτικά και ποτέ δημόσια. Η αριστοκρατία φρόντιζε να μη μιλά για τα πλούτη της, όμως δεν τη χαλούσε καθόλου να γνωρίζουν όλοι την οικονομική της δύναμη. Βέβαια υπήρχαν κι αυτοί που απέκτησαν λεφτά μετά τον πόλεμο διότι άρπαξαν τις ευκαιρίες, έστω και παράνομες, και οι παλιοί αριστοκράτες που μετά τον πόλεμο ξέμειναν από ρευστό μα δεν είχαν μάθει να εργάζονται κι έτρωγαν από τα έτοιμα. Όμως αυτό δεν έπαιζε ρόλο, εφόσον το «βαρύ» όνομά τους, ενίοτε με τίτλο, τα κάλυπτε όλα. Μετά, εφόσον κατοικούσαν στο Κολωνάκι, σήμαινε ότι ανήκαν στον κύκλο των ξεχωριστών Αθηναίων. Αργότερα οι περισσότεροι μετακινήθηκαν στα βόρεια προάστια, Κηφισιά και Εκάλη, και στα νότια, στο Παλαιό Φάληρο και με τα χρόνια έφτασαν στη Γλυφάδα, όμως το Κολωνάκι εξακολουθούσε να διατηρεί την αίγλη του.

Ο Τάκης, που ανήκε στον κύκλο αυτό από μωρό, είχε μάθει να ζει με ανέσεις και ήταν πάντα καλεσμένος όλων των γνωστών οικογενειών. Κι επειδή είχε προλάβει την άνεση και τη χαρά της πολυτελούς μονοκατοικίας της μητέρας του, έχοντας πολύ καλές αναμνήσεις, αναθεμάτιζε τις πολυκατοικίες που φύτρωναν συνεχώς, μαζεύοντας νεόπλουτους στην περιοχή, που δεν είχαν τρόπους, δεν ήξεραν να σταθούν και ήταν γενικά άξεστοι. Έτσι τους αποκαλούσε η Χαριτίνη. Αν ήταν στο χέρι του,

δε θα έδινε ποτέ αντιπαροχή τη μονοκατοικία του παππού του. Ας όψεται η φαντασμένη μάνα του, που άκουσε τις ακόμα πιο φαντασμένες αριστοκρατίσσες φίλες της και, πες πες στον πατέρα του, τον έπεισε να αποδεχτεί την επιθυμία της. Διότι ο Ευστάθιος αγαπούσε πολύ το αρχοντόσπιτο με τον ωραίο κήπο και τα μεγάλα, ψηλοτάβανα δωμάτια. Έκανε τα πάντα για να την πείσει ότι τα διαμερίσματα δεν είναι όμορφα, όμως η γυναίκα του κρατούσε το τελευταίο χαρτί. Το σπίτι ήταν δικό της.

«Ξεχνάς πως έχουμε δύο παιδιά, Ευστάθιε, που θα πρέπει να έχουν τις δικές τους οικίες όταν έρθει η ώρα γάμου; Πού θα ζήσουν με τα παιδιά τους; Εδώ μέσα, μαζί μας, όπως κάναμε εμείς με τους γονείς μου και δεν μπορούσαμε να κυκλοφορούμε όπως επιθυμούσαμε;»

«Και λοιπόν, πάθαμε κάτι; Γιατί να μη ζήσουν μαζί μας, Χαριτίνη; Η οικία μας είναι τεράστια, έχει πέντε κρεβατοκάμαρες, εμείς θα μετακομίσουμε στην κάτω και εκείνοι με τα παιδιά τους στις τέσσερις του επάνω ορόφου».

«Είσαι με τα καλά σου, Ευστάθιε; Δε θα χωράμε όλοι στην κουζίνα να φάμε».

«Η κουζίνα μας είναι πολύ μεγάλη, μας χωρά όλους».

«Και θα χρειαστούμε τουλάχιστον δύο υπηρεσίες και μία μαγειρίσσα».

«Μία υπηρεσία είναι αρκετή για όλους».

«Δεν ακούω λέξη! Η οικία θα δοθεί αντιπαροχή! Ήδη βρήκα εργολάβο που μας προσφέρει δύο διαμερίσματα, για τα παιδιά μας. Κι έτσι θα είμαστε πάλι όλοι μαζί, απλώς σε διαφορετικούς ορόφους, να έχουμε την ιδιωτικότητά μας».

«Κι εμείς πού θα μείνουμε;»

«Είπα όταν έρθει η ώρα, Ευστάθιε!»

«Κι αν η μέλλουσα νύφη μας ή ο γαμπρός μας έχουν δικιά τους σπίτια, καλύτερα από τα διαμερίσματα, και προτιμήσουν να ζήσουν εκεί, αυτά τι θα τα κάνουμε;»

Στα δώδεκα μόλις χρόνια του, ο μικρός Στάθης γίνεται μάρτυρας της αυτοκτονίας του επιχειρηματία πατέρα του λόγω χρεών και προδοσίας. Η οικογένειά του καταστρέφεται οικονομικά και συντετριμμένος ορκίζεται πάνω στον τάφο του πατέρα του ότι μια μέρα θα κινεί αυτός τα νήματα και θα κυνηγήσει ανελέητα οποιονδήποτε πάει ενάντια στη Δικαιοσύνη.

Η ζωή του πλέον αλλάζει ριζικά, πρέπει να μάθει να ζει λιτά όπως κάθε άλλο παιδί μεσοαστικής οικογένειας. Και το αποδέχεται, μέχρι που μαθαίνει ένα καλά θαμμένο μυστικό.

Ο Ευστάθιος Μανιότης, μεθυσμένος πλέον από την επιρροή που έχει λόγω της θέσης του ως επιτυχημένου δικηγόρου και νομικού συμβούλου πολιτικού κόμματος, έχει πιαστεί στα δίκτυα της παραεξουσίας χορεύοντας με τον «διάβολο». Οι συμφωνίες με τους δυνατούς κλείνονται χωρίς δισταγμό, κάνοντάς τον πιο πλούσιο και ισχυρό. Πιστεύει ότι είναι πια έτοιμος να πολιτευτεί και το μόνο που του λείπει είναι ένας πετυχημένος γάμος. Οι έρωτες είναι για τους φτωχούς και αδύναμους. Και η Χρυσαρέτη Δελλή, η νεαρή, άπειρη κόρη του μεγαλοεφοπλιστή Κίμωνα Δελλή, γίνεται στόχος. Όμως τα σχέδιά του σκοντάφτουν πάνω στον πατέρα της. Κι εκείνος πρέπει να πολεμήσει χρησιμοποιώντας θεμιτά ή αθέμιτα μέσα. Στο μεταξύ ο τάφος του πατέρα του παραμένει χορταριασμένος κι έρημος από χρόνια, ο όρκος του ξεχασμένος, η ψυχή του χαμένη.

Όσπου ένα άλλο μικρό αγόρι θα του θυμίσει τον όρκο που είχε δώσει κάποτε σ' έναν νεκρό...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 32693